

що-то вѣруваше съ всяка-та нейна преданность и на Божіе-то покровителство. Често отиваше по Тоболскій-атъ путь да ся расхожда съ надежда да види нѣкого скороходца да дохажда. Она минуваше предъ мѣсто-то гдѣ-то ся намираше поща-та за да говори на дребливый-атъ старецъ кой-то я управляваше, и кой-то раздаваше малко-то писма за Исхиянъ проводени. Но отколѣ время она несмѣяше да го попыта защо-то онъ остро бѣше ѿ говорилъ и ѿ ся бѣше присмѣлъ за путешествіе-то ѿ, кое-то онъ знаеше че тя искаше да направи.

Шестъ мѣсяца почти бѣха ся минали отъ какъ прошеніе-то испроводено бѣше, и когато единъ скороходецъ дойде да извѣсти на семейство-то че нѣкон писма на поща-та дошле. Прасковія тосъ часъ ся затече и слѣдъ нея отидоха и родители-те ѿ. Когда-то Лопуловъ си каза ния-то, скороходецъ-атъ даде му една связка печатана, съдържающа единъ пашапортъ за дщеря му, и пріятъ отъ него едно свидѣтелство. Това бѣ единъ веселъ день за семейство-то. Въ забравено-то состояніе въ кое-то отъ толкози години ся намираха, проваждане-то то-го пашапорта видѣ имъ ся едно счастливо не-